

Milk

2008, de Gus Van Sant

Sinopsi

L'any 1977, Harvey Milk va entrar a formar part de la Junta de Supervisors de la ciutat de San Francisco. D'aquesta manera es convertiria en el primer activista i polític gai escollit democràticament per ocupar un càrrec públic als EUA. Un any després, tant ell com l'alcalde George Moscone van ser assassinats a trets.

Fitxa tècnica

Direcció ····· Gus Van Sant
 Guió ····· Dustin Lance Black
 Producció ····· Dan Jinks
 i Bruce Cohen
 Disseny de producció · Bill Groom
 Fotografia ····· Harris Savides
 Muntatge ····· Elliot Graham
 Vestuari ····· Danny Glicker
 Música ····· Dani Elfman
 Nacionalitat ····· Estats Units
 Durada ····· 128 minuts

Fitxa artística

Harvey Milk ····· Sean Penn
 Scott Smith ····· James Franco
 Cleve Jones ····· Emile Hirsch
 Dan White ····· Josh Brolin
 Jack Lira ····· Diego Luna
 Anne Kronenberg ··· Alison Pill
 Alcalde Moscone ··· Victor Garber
 John Briggs ····· Denis O'Hare

El director Gus Van Sant

Nascut el 24 de juliol de 1952 a Louisville, Kentucky (Estats Units), va estudiar a la Rhode Island School of Design abans de traslladar-se a Hollywood. Al començament de la seva carrera va passar dos anys a Nova York treballant en el camp de la publicitat. Més endavant, es va establir a Portland (Oregon), on, a més de dirigir i produir, es va dedicar a la pintura, la fotografia i l'escriptura.

Aquest cineasta s'ha anat guanyant tant el públic com la crítica al llarg dels vuit anys que fa que va irrompre en escena amb la seva aclamada pel·lícula **Mala noche** el 1985, que va guanyar el Premi Los Angeles Film Critics Association Awards a la millor pel·lícula independent de 1987. El treball de Van Sant inclou diverses fites del cinema independent dels 90, entre elles **Drugstore Cowboy**, **My Own Private Idaho** i **Even Cowgirls Get the Blues**. La comèdia negra **To Die For** (Todo por un sueño), amb Nicole Kidman, li va proporcionar un Globus d'Or al Millor Director l'any 1995 i es va projectar a Cannes i a Toronto.

Van Sant va ser nominat a l'Oscar a Millor Director, el 1997, per la pel·lícula **Good Will Hunting** (El indomable Will Hunting), que va

rebre un total de nou nominacions, entre elles les de Millor Actor Secundari i de Millor Guió. Van Sant va continuar amb una polèmica nova versió del clàssic de Hitchcock **Psycho** (Psicosis), que va ser una recreació presa a presa de l'original. Va seguir amb **Finding Forrester** (Descubriendo a Forrester). El director va tornar a les seves arrels amb la pel·lícula **Gerry**, el guió de la qual va escriure juntament amb els seus protagonistes Matt Damon i Casey Affleck. L'experiència de fer una pel·lícula amb tanta improvisació el va animar a rodar **Elephant**, premiada amb la Palma d'Or i Millor Director del Festival de Cannes el 2003.

La seva carrera es completa amb la direcció de curts que ha anat alternant amb els seus llargmetratges. El 1995 va publicar una col·lecció de fotografies **108 Portraits**, i dos anys després **Pink**, una sàtira sobre el món del cine. A més, ha dirigit vídeos per a David Bowie, Elton John, Red Hot Chili Peppers i Hanson. Els seus últims treballs han estat un dels segments de la pel·lícula col·lectiva **Paris, je t'aime**, **Paranoid Park** (encara no estrenada en aquestes terres) i **Milk**, la pel·lícula que avui projectem, amb Sean Penn, per la qual, aquest any, ha guanyat l'Oscar al Millor actor.

Crítica

Quan l'experimental cineasta Gus Van Sant es proposa arribar a l'espectador mitjà de forma directa i fins i tot convencional, ho aconsegueix amb una qualitat admirable. **Milk** és captivadora i cada segon el seu metratge val la pena. És una cinta elaborada a pols amb la intenció de causar un determinat impacte en el públic i, d'aquesta manera, prendre consciència de la fina línia que divideix la situació dels gais en aquella turbulenta dècada dels setanta de l'època actual. **Milk** és un producte exitós perquè conté els elements típics que proporcionen una satisfacció general i una identificació constant amb el públic. Un tema com l'homosexualitat continua sent delicat actualment, malgrat tot, la força que conté un biopic, més la saga història de Harvey Milk atorguen al film un teixit molt més atractiu i més ben avaluat que, per exemple, un experiment visual més de Van Sant o una altra innecessària pel·lícula més sobre l'homosexualitat. Escenes d'una trivialitat espontània apareixen entremesclades amb arxius reals d'aquella dècada. No obstant això, **Milk** pot, de tant en tant, redundar en un trànsit una mica arriscat a l'hora de desenvolupar certs moments de la trama, o en la manera com aquests moments repercuteixen en els personatges, i no em refereixo només al personatge principal. De totes maneres, l'elenc és excel·lent. Sean Penn és un actor únic, amb un talent extraordinari, i encara que, aquesta vegada, l'Òscar se'l mereixia més Mickey Rourke pel seu paper a *El lluitador*, el guardonat artista fa una interpretació impecable i commovedora, i mostra, de forma pulcra i encertada, un personatge particularment afectuós. La resta de l'elenc està molt bé, a més

d'Emile Hirsch en el paper de Cleve Johns, Josh Brolin i James Franco, són els més encertats. D'altra banda, la música de Danny Elfman és correcta i atorga color i vivacitat a un film ple d'expressió i, encara que sigui un projecte bàsic en el plantejament, parlem d'un autèntic encert assegurat.

<en línia>

http://cinestesia.bligoo.com/content/view/460179/Oscar_2009_Milk_2008_de_Gus_Van_Sant.html

La història política dels Estats Units, un clar exemple de progrés i modernitat democràtica des de la seva creació, ha estat marcada per idealistes i visionaris que, a pesar d'haver fet avançar socialment la seva pàtria com cap altra, van acabar salvatgement assassinats pels seus mateixos conciudadans. Aquest factor perenne en la llegenda negra nord-americana no fa més que posar en evidència que el país més avançat del món té, de vegades, un terror abismal al canvi. Per desgràcia, la democràcia nord-americana ha germinat en ocasions regada amb la sang de màrtirs que van morir en la defensa de causes nobles però molt impopulars a la seva època. Als Lincoln, Kennedy o Luther King, se'ls podria unir sense objeccions amb Harvey Milk, un malaguanyat polític californià que, tot i pagant el preu de la seva pròpia vida, va lluitar amb talent i perseverança en defensa dels drets dels homosexuals. Aquesta creuada guanyada a mitges encara segueix vigent avui dia, no sense provocar polèmica i unes fortes discrepàncies, motiu pel qual la gosadia de Van Sant a l'hora de defensar la causa exigeix encara,

en aquest any 2009, una certa valentia. Amb el suport de gravacions reals, el cineasta crea un retrat versemblant, sensible i commovedor d'aquest polític carismàtic i idealista, interpretat de manera genial per un inspirat Sean Penn. Les aclamacions a l'actor són, un cop més, del tot merescudes, però no és ell l'únic intèrpret en estat de gràcia en aquesta pel·lícula **Milk**. Hirsch, Franco, Luna, Garber, Brolin... tots ells sembla que s'hagin contagiats de l'entusiasme de Penn i que protagonitzin una continua competició de talent en què el més recompensat és el públic. **Milk** és, malgrat uns quants excessos melodramàtics perdonables, una gran pel·lícula política i un nou llegat en favor de la igualtat de drets de tots els ciutadans que conviu en una democràcia. I una demostració més que la llibertat, com l'aigua, sempre acaba trobant un camí per molt altes que siguin les barreres.

Pablo Gutiérrez

<en línia>

<http://notedetengas.es/critica-mi-nombre-es-harvey-milk-milk-de-gus-van-sant/>

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.